

Негода Микола Тодосійович

Біографія

Майбутній письменник народився 9 січня 1928 року у селі Бузуків, що на Черкащині. Маленьким хлопчиком він пережив голодомор 1932–1933 р.р. Про ті важкі часи він розповідає в поемі "Студене сонце" та в документальній повісті "Сповідь перед собою" (2006). Врятували його від голодної смерті старші брат та сестра, які відвезли його до Черкас. Протягом двох років Микола жив у дитячому будинку. Повернувшись додому, ходити до школи деякий час він не міг, бо не мав взуття.

Навчаючись у третьому класі Бузуківської школи, Микола Негода написав свого першого вірша, який був опублікований у республіканській піонерській газеті. Цей вірш потрапив на очі Павлові Тичині. Невдовзі між поетом-початківцем та відомим поетом-академіком зав'язалося щире листування.

Коли почалася Велика Вітчизняна війна, Миколі Негоді було лише 13 років, але він активно включився у боротьбу з ворогом. 3 січня 1942 року Микола став зв'язківцем у секретаря підпільного райкому партії Сергія Наумовича Пальохи, а згодом розвідником партизанського загону під командуванням Петра Антоновича Дубового, що діяв у Холодному Яру. Про героїзм воїнів у роки Другої світової війни розповідають такі його твори, як "Син віку", "Побратимова клятва", "Сучасна балада", "Пішли на фронт", "Пам'яті Федора Мицика" та інші.

Невдовзі після визволення Черкащини від німецько-фашистських загарбників у лютому 1944 року Микола Негода починає працювати літпрацівником Черкаської газети "Черкаські вісті". Потім були у нього посади літредактора і відповідального секретаря Смілянської міськрайонної газети "Червоний стяг".

У 1949 році Микола екстерном склав всі екзамени і отримав шкільний атестат. Одразу вступив до Київського університету імені Т.Г. Шевченка на факультет журналістики, але потім перевівся до Московського Літературного інституту імені О.М. Горького, який закінчив у 1956 році.

Його перша збірка віршів "Ростуть сини" вийшла в 1955 році ще під час навчання в інституті. Після отримання диплому, Негода повернувся до Черкас і почав працювати головним редактором обласного літературного об'єднання "Дніпрові зорі". У 1956 році він вступив до Співки письменників, а з 1977 до 1988 рр. був головою Черкаської організації Співки письменників України. Неодноразово Микола Негода обирався до обласної ради.

Вершиною творчості Миколи Тодосійовича Негоди став його вірш "Степом, степом ...", який поклав на музику композитор Анатолій Пашкевич. Ця пісня стала реквієм українського народу і принесла її авторам славу та любов. На слова Миколи Негоди написано немало інших відомих пісень, а саме "Летять білі чайки", "Земле моя, земле", "Над колискою сина", "За полем розлогим", "Тоне море неозоре", "Молодість ветеранів", "Чигиринська дума", "Діброва зелена" та інші. Не оминула творчість Негоди

і Шевченкіани. Найкращим його твором на цю тему є драматична поема "Дума про Кобзаря". Ця тема є наскрізною у поемі "Амангуль" та циклі віршів "Тарасовими шляхами". Микола Негода також пише про боротьбу українського народу за незалежність під проводом Богдана Хмельницького у драмі "Гетьман" (1995). Остання, а також збірка "Чорний біль", відзначені премією Василя Симоненка. Поетична збірка "Козацький ген" вийшла в 2007 році.

Майже чверть століття мучила митця тема волелюбного Холодного Яру, аж поки не розкрилася його новим твором "Отаман Мамай" (2005) про одного з найяскравіших лицарів боротьби за українську волю, інтелігента, вчителя та науковця Якова Панасовича Щирицю, легендарного "отамана Мамая" із Боровиці, що на Чигиринщині.

Його інший неоднозначний роман "Божа кара" (2005) переносить читачів у кінець 80-х початок 90-х років XX століття. Цей твір можна назвати історичним, так як він відображує крах імперсько-радянської системи. Подіям Померанчевої революції присвячена збірка Миколи Негоди "Новолітуймо", у якій постають проблеми нашого сьогодення.

Микола Тодосійович Негода зробив вагомий внесок у розвиток української літератури, назавжди залишився вірним сином свого народу. Він лауреат літературної премії "Берег надії" імені Василя Симоненка, заслужений діяч мистецтв України, почесний громадянин міста Черкаси, володар пам'ятного знаку "За заслуги перед містом Черкаси" II ступеня, нагороджений двома орденами Вітчизняної війни II ступеня, двома орденами "Знак Пошани" (1960, 1971), орденом "За мужність" 3-го ступеня (1944) та багатьма бойовими медалями.

Микола Тодосійович Негода помер 11 вересня 2009 року.